

SESLENİŞ

Uğur Mumcu

Dağ gibi karayağız birer delikanlıydık. Babamız sırtında yük taşıyarak getirirdi aşımızı, ekmeğimizi. Arabalar şırl şırl ışıklarıyla caddelerden geçerken bizler bir mumun ışığında bitirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce yoksulun yüreğini, yüreğimizde yaşayarak katıldık o büyük kavgaya. Ecelsiz öldürüldük, dövüldük, vurulduk, asıldık.

Vurulduk ey halkım, unutma bizi...

Yoksulluğun bükemediği bileklerimizde çelik kelepçeler takıldı. İşkence hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı, mor binlikler getiren birer senet gibi kullanırdık. mimardık, mühendistik, doktorduk, avukattık. Yazlık kışlık katlarımız, arabalarımız olurdu. Yüreğimiz, işçiyile birlikte attı. Yaşamımızın en güzel yıllarını, birer taze çiçek gibi verdik topluma. Bizleri yok etmek istediler hep.

Öldürüldük ey halkım unutma bizi...

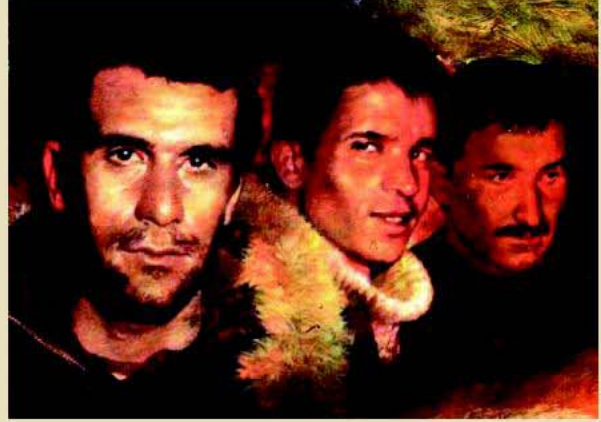
Fidan gibi genç kızlardık. Hayat, şakırdayan bir şelale gibi akardı göz bebeklerimizden. Yirmi yaşında, yirmi bir yaşında, yirmi iki yaşında, işkencecilerin acımasız ellerine terk edildik. Direndik küçük yüreğimizle, direndik genç kızlık gururumuzla. tükürülesi suratlarına karşı bahar çiçekleri gibi taptaze inançlarımızı fırlattık boş birer eldiven gibi. Utanmadılar insanlıklarından, utanmadılar erkekliklerinden. Hücrelere atıldık ey halkım, unutma bizi...

Ölümcül hastaydık. Bağırsaklarımız düğümlemişti. Hipokrat yemini etmiş doktor kimlikli işkencecilerin elinde öldürüldük acımaksızın. Gelinliklerimizin ütüsü bozulmamıştı daha. Cezaevlerine kilitlemiş kocalarımızın taptaze duygularına, birer mezar taşı gibi savrulduk. Vicdan sustu. Hukuk sustu, insanlık sustu.

Göz göre göre öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Kanserdik. Ölüm, her gün bir sinsi yılan gibi dolaşıyordu derilerimizde. Uydurma davalarla kapattılar hücrelere. Hastaydık. yurtdışına gitseydik kurtulurduk belki. Bir buçuk yaşındaki kızlarımızı öksüz bırakmazdık. Önce kolumuzu, omuz başından keserek yurtseverlik borcumuzun diyeti olarak fırlattık önlerine. sonra da otuz iki yaşında bırakıp gittik bu dünyayı, ecelsiz.

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Giresun'daki köylüler, sizin için öldük. Ege'deki tütün işçileri, sizin için öldük. Doğudaki topraksız köylüler, sizin için öldük. İstanbul'daki, Ankara'daki işçiler sizin için öldük. Adana'da, paramparça elleriyle, ak pamuk toplayan işçiler, sizin için öldük.

Vurulduk, asıldık, öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Bağımsızlık, Mustafa Kemal'den armağandı bize. Emperyalizmin ahtapot kollarına teslim edilen ülkemizin bağımsızlığı için kan döktük sokaklara, mezar taşlarımıza basa basa, devleti yönetenler, gizli emirlerle başlarımızı ezmek, kanlarımızı emmek istediler. Amerikan üstleri kaldırılsın dedik, sokak ortasında sorgusuz sualsiz vurdular.

Yirmi iki yaşlarındaydık öldürüldüğümüzde ey halkım, unutma bizi...

Yabancı petrol şirketlerine karşı devletimizi savunduk; komünist dediler. Ülkemiz bağımsız değil dedik; kelepçeyle geldiler üstümüze. Kurtuluş Savaşında emperyalizme karşı dalgalandırdığımız bayrağımızı daha dik tutabilmek için bütün çabamızı. bir kez dinlemediler bizi. Bir kez anlamak istemediler.

Vurulduk ey halkım unutma bizi...

Henüz çocukluğumuzu bile yaşamamıştık. Bir kadın eli değmemişti ellerimiz. bir sevgiliden mektup bile almamıştık daha. bir gece sabaha karşı, pranga vurulmuş ellerimiz ve ayaklarımızla çıkarıldık idam sehpaalarına. herkes tanır ki korkmadık. İçimiz titremedi hiç. Mezar toprağı gibi taptaze, mezar taşı gibi dimdik boynumuzu uzattık yağlı kementlere.

Asıldık ey halkım, unutma bizi...

Bizi öldürenler , bizi asanlar, bizi sokak ortasında vuranlar, ağabeyimiz, babamız yaşlarındaydılar. ya bu düzenin kirli çarklarına ortak olmuşlardı ya da susmuşlardı bütün olup bitenlere. öfkelerini bir gün bile karşısındakilere bağırmanın gözleri önünde öldürüldük. Hukuk adına, özgürlük adına, demokrasi adına, batı uygarlığı adına, bizleri, bir şafak vakti ipe çektiler.

Korkmadan öldük ey halkım, unutma bizi...

Bir gün mezarlarımızda güller açacak ey halkım, unutma bizi... Bir gün sesimiz, hepinizin kulaklarında yankılanacak ey halkım, unutma bizi.

Özgürlüğe adanmış bir top çiçek gibiyiz şimdi, hep birlikteyiz ey halkım, unutma bizi, unutma bizi, unutma bizi...